

Arrest

**nr. 259 562 van 25 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 oktober 2019. Op 17 oktober 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 september 2020 en op 27 november 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 23 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren te Kandahar, Nahya 1. Je bent Tadzjiek langs vaderszijde. Uw vader is van Gazni afkomstig en huwde in Kandahar uw moeder. Zij is Pashtoen. Omdat jullie altijd in Kandahar woonden, spreekt u Pashtoe. Op jonge leeftijd, toen u ongeveer vijf jaar was, vertrok uw familie naar Pakistan, omdat uw moeder gewond was geraakt door de gevechten in uw regio en verzorging nodig had. Uw zus verloor het leven. Jullie woonden vervolgens in Quetta, in het dorp Achekzay, waar er ook veel Afghaanse vluchtelingen woonden. U woonde daar met uw ouders, drie broers en de halfbroers van uw moeder. In Kandahar bleef er geen familie achter. Eén oom vaderszijde ging naar Saoedi-Arabië. In Pakistan waren jullie geregistreerd en hadden jullie een AC-kaart (Afghan Citizen, PoR). U kon er niet naar school gaan maar studeerde wel aan de madrassa. Het leven was er moeilijk, omdat de Pakistaanse overheid de vluchtelingen onder druk zette om te vertrekken. Uw vader was oud geworden, uw broers konden niet meer werken, ze hadden jarenlang een winkel, en werden geslagen door de politie omdat ze geen papieren hadden. De politie begon tevens de huizen van vluchtelingen binnen te vallen. Dit overkwam uw familie verschillende keren, omdat jullie een deadline om te vertrekken niet hadden gerespecteerd. Uiteindelijk besloten jullie einde 2017 met de hele familie, inclusief je ooms moederszijde, terug te gaan naar Afghanistan. Jullie gingen terug naar de stad Kandahar, en vonden er een betaalbaar huis te huur in de wijk nr. 12. U was een keer eerder in Kandahar geweest om een taskara aan te vragen. Na de terugkeer van uw familie, bleef u ongeveer twee maanden een half in Kandahar. Op een avond diende u op zoek te gaan naar een apotheek omdat uw moeder medicijnen nodig had. U bezocht twee apotheken maar ze waren gesloten en dus keerde u huiswaarts. Op straat werd u plots langs achter neergeslagen. U werd geblinddoekt en verloor het bewustzijn. Toen u weer ontwaakte bevond u zich in een donkere kamer. Een persoon met lange haren, een Talib, vroeg uw naam, uw vadersnaam en uw adres. Hij vroeg u of u wist waar de Simano-brug was, wat u bevestigde. Hij zei dat u een pakje aan de andere kant van de brug moest brengen. U weigerde maar werd gechanteerd. U diende zich te ontkleden en naakt voor de persoon te staan. Hij maakte een videoclip en dreigde ermee die naar uw vader te sturen. Uit angst stemde u ermee in om op hun eis in te gaan. Er werd afgesproken hoe u de volgende dag het pak diende in ontvangst te nemen. U werd door de mannen afgezet op de plek waarvan ze u eerder hadden meegenomen. Toen u thuis kwam, was uw broer E. bijzonder boos. Nadat hij een deel van het verhaal had gehoord, zei hij u niet naar de afspraak te gaan maar daarna wijzigde hij het plan en stelde dat u moest gaan. Hij zou u op een afstand volgen en dan moest u hem een teken geven als de daders in zicht kwamen. De volgende dag deed u zoals uw broer had gezegd. U wist echter niet dat uw broer een afspraak had gemaakt met de politie en dat op het moment dat de drie Taliban op de plek van afspraak aankwamen, de politie tevoorschijn kwam. Er ontstond een vuurgevecht waarin één Talib werd gedood door de politie. De andere twee sloegen op de vlucht. De spullen en het pak dat u had moeten brengen naar de brug, waar er zich een politiecheckpost bevond, vielen op de grond. Het bleek om explosief materiaal te gaan. De politie bedankte uw broer. De volgende dag toen u om water ging, werd u beschoten, maar kon u ontkomen. Thuis vertelde u uw vader wat er gebeurd was. Uw vader stuurde u naar het huis van uw oom. Die avond kwamen Taliban naar jullie huis, ze beschuldigden u van spionage en wilden u vermoorden. Uw vader deed alsof hij van niets wist, doch hij werd geslagen én jullie huis werd in brand gestoken. Vervolgens werd met uw oom moederszijde afgesproken dat u samen met uw broer R. het land diende te verlaten. Nadien is ook uw broer E. vertrokken richting Europa, maar u heeft geen nieuws over hem. U reisde samen met R., maar bij de oversteek naar Griekenland liep het mis. Uw broer geraakte in Griekenland, terwijl u nog maanden in Turkije vastzat, ondermeer omdat u een zware knieblessure had opgelopen. U geraakte uiteindelijk toch in België en vroeg om internationale bescherming op 17 oktober 2019.

Bij terugkeer stelt u een vrees te hebben vanwege de Taliban.

U legt volgende documenten neer: uw originele taskara dd. 21/06/1389 (12/09/2010), alsook uw geboorteakte (kopie) en uw originele AC (PoR) -kaart geldig tot einde 2015, alsook de AC's (kopies) van al uw familieleden, de taskara van uw moeder (origineel), de nieuwe taskara van uw vader (origineel) en zijn oude (kopie), taskara van broer R. (kopie) alsook diens documenten van zijn VIB in Griekenland, een foto van uw broer R. met uw vader en foto's van uw vader die in het ziekenhuis ligt met zware brandwonden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. A, par.1 lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een gegronde en persoonlijke vrees omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw terugkeer naar Afghanistan einde 2017 onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Hoewel u stelt er slechts een korte periode van twee en half maanden te hebben verbleven, dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen, alsook objectieve elementen, niet kan worden vastgesteld waar in Kandahar u zou hebben gewoond na uw terugkeer. U verklaart dat u terugkeerde naar de 12de wijk van Kandahar. Volgens objectieve informatie heeft Kandahar tien wijken (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Hoewel Kandahar in recente jaren is uitgebreid, met o.a. een gloednieuwe wijk Aino Mina, slaagt u er niet in om duidelijk aan te geven waar jullie bij terugkeer een huis huurden. U verklaart zelf dat het ver buiten de stad ligt (CG1 p.8). U spreekt van een simano-brug (letterlijk: kabelbrug). De echte naam van de brug weet u niet, maar ze zou over een kanaal zijn gebouwd (CG1 p.8). Er werd in de media geen referentie gevonden van een brug met kabels in Kandahar. U haalt zaken aan zoals moskeeën e.d., een heel groot huis van Haji Nazik, maar u kan niet zeggen wie deze persoon is (CG1 p.9) en een berg waar steengruis wordt gewonnen (CG1, p.8). Een gelijkaardige berg vermeldt u ook als u bevraagd wordt over uw woonplaats in Quetta. U zegt dat het vlakbij een residentiële wijk gelegen is, met allemaal huizen uit beton (CG2 p.10) in tegenstelling tot het eigen oude huis. Het huis zou op veertig minuten van de luchthaven zijn gelegen, maar u weet niet dat het ook de militaire luchthaven is, waarvan u zegt dat die heel ver was. U gevraagd naar het eerste grote kruispunt in uw buurt, noemt u Shahidano chauk (kruispunt), wat effectief bestaat in Kandahar, maar helemaal in het centrum ligt (zie bijgevoegde informatie) en Durai Ada (busstation) vanwaar er drie grote wegen vertrekken, naar de stad, naar Spin Boldak en naar Herat. Op de OCHA kaart van de regio kan je wel een kruispunt zien van een grote baan naar de stad en een andere via Daman –district naar Spin Boldak, maar Herat is geen aangrenzende provincie. U kan geen enkel dorp noemen rond de wijk 12 (CG1 p. 13 en p.15). U kan niet aangeven welke districten er gelegen zijn rond uw regio. Het staat dan ook in contrast dat u zonder aarzelen vlot een aantal districten kan opnoemen. U gevraagd of u deze hebt ingestudeerd, gezien uw gebrek aan kennis over de wijk 12 en Kandahar in het algemeen, ontkent u dit en stelde u dat u dit van vroeger wist. Dit valt te betwijfelen, aangezien u als verklaring voor uw gebrekkige kennis aanvoert dat u als jong kind bent vertrokken en er ook na uw terugkeer niet lang heeft verbleven, mag het toch verbazen dat u een vlotte opsomming kan geven van districten (CG1 p.15). Afgaande op uw verklaring dat uw wijk op een veertigtal minuten van de luchthaven lag, en de baan die zich splitst, was er een vaag vermoeden dat uw wijk in die richting lag, echter het district Daman dat daar vlakbij ligt, zegt u niets (CG1p.15). U weet niet wie de verantwoordelijke van je wijk was (CG 1 p.8) en ook de naam van de gouverneur van de provincie is u niet bekend (CG1 p.15).

Na uw eerste gehoor op het CG sprak u met uw familie en geeft u nog enkele zaken aan omtrent de plaats waar u woonde na terugkeer uit Pakistan (CG2 p.10), zijnde het dorp Hakimzabad, de al eerder genoemde kabel brug, Dubur brug, Chire ada (Ada=busstation), kotali Murcha, en de wijk van 2de Aino Mina, in de buurt van modderhuizen. Aino Mina is een wijk van de stad Kandahar, dus niet een verre buitenwijk (zie toegevoegde informatie). Hakim(z)abad werd niet terug gevonden. Kotal-e-Murchah werd effectief terug gevonden op de kaart van Kandahar, maar blijkt een bergpas te zijn buiten het centrum aan het Uruzgan busstation, wat u nergens vermeldde en bovendien ook aan de andere kant van de stad ligt, veel verder weg dan de geschatte afstand van uw wijk naar de luchthaven (CG2 p.8). Ook de eerder door u genoemde drie grote wegen starten niet daar. En Murchah ligt ook niet in de wijk Aino Mina.

De u genoemde plaatsen in de vermoede buurt, zijnde Ghaiby qalatcha, Tarak qalatcha en Malang Kariz (zie OCHA kaart en google kaart) (CG2 p.10) zeggen u niets. U er dan op gewezen dat op de kaart wel een Ayno qala (dorp) staat vermeld, blijkt uit uw reactie niet dat dit de wijk is waar u zou hebben gewoond (CG2 p.10). U expliciet gevraagd of u in de nieuwe wijk van Kandahar woont (CG2 p.10), die Ainomina heet (zie toegevoegde info), zegt u enkel "ja, mensen wonen daar", maar het blijkt dan toch niet de wijk te zijn waar u woonde (CG2p.11). U herhaalt dat u vlakbij de kabelbrug woonde, maar u weet niet over welke rivier die gaat (CG2 p.11). In het eerdere persoonlijke onderhoud sprak u niet van een rivier, maar van een kanaal (CG1 p.8).

Uit het bovenstaande blijkt dat u er niet in slaagt duidelijk aan te geven waar u zou hebben verbleven, noch waar uw familie momenteel zou verblijven (CG2 p.10). U verklaart dat uw familie terugkeerde naar Afghanistan via Chaman (CG2p.7). Hierbij zouden jullie geen gebruik hebben gemaakt van de steun van UNHCR omdat dit volgens uw vader "haram", niet toegestaan, was (CG2 p.9). Uw uitleg is bevreemdend, aangezien er miljoenen Afghanen zijn terug gekeerd met de steun van UNHCR om in het

land van herkomst iets nieuws op te bouwen. U hierop gewezen, zegt u dat het de beslissing was van uw vader om geen beroep te doen op steun. U stelt dat uw familie steun kreeg van uw oom die in Saoedi –Arabië verbleef. Hoe dan ook, niet alleen overtuigen uw verklaringen over uw woonplaats niet, u legt ook geen documenten neer waaruit blijkt dat u en/of uw familie zijn teruggekeerd naar Afghanistan in november 2017 (CG2p.9).

Aangezien u uw terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er ook aan de beweerde gebeurtenissen in Afghanistan noch aan uw vluchtmotieven enig geloof worden gehecht.

Nog los van uw beweerde terugkeer naar Afghanistan, is ook uw vluchtrelaas op sich ongeloofwaardig. Dat u door Taliban zou zijn ontvoerd en met een naakt-video onder druk zou zijn gezet om een bom te gaan plaatsen aan de politiecheckpost aan de brug (CG1p.9), is immers heel weinig waarschijnlijk. Men kan ervan uitgaan dat Taliban over voldoende (getrainde) vrijwilligers beschikken om een dergelijke taak, waarvoor toch enige koelbloedigheid is vereist, met succes tot uitvoering te kunnen brengen, zoals blijkt uit de geregelde aanslagen in de wijk Aino Mina (zie toegevoegde informatie). Verder is het ook ongeloofwaardig, dat uw broer E. u verbood om nog naar buiten te gaan nadat u hem over de ontvoering had verteld, maar dat hij u vervolgens toch op pad laat gaan, waarbij hij u op afstand zou volgen om de personen te identificeren, doch zonder u op de hoogte te stellen dat hij een plan had uitgewerkt met de politie (CG1 p.9 en p.12). Aan dit laatste kan toch geen geloof worden gehecht. Dat uw broer u mogelijks in gevaar zou brengen door u toch naar de plaats van afspraak met Taliban te laten vertrekken, is bijzonder twijfelachtig. U hiernaar gevraagd, verklaart u dat uw broer had gezegd u geen zorgen te maken, dat hij iets geregeld had. Dat u hierover niet meer uitleg zou vragen aan uw broer gezien uw angst, is weinig aannemelijk. U gevraagd of er een politiebureau in de buurt was ontkent u dit, er zouden enkel twee agenten voor het huis van Haji Nazik hebben gestaan (CG1 p.11) en er was een checkpost op de brug. De brug ligt volgens uw verklaring op dertig minuten van uw huis (CG1 p.10), u bent niet bekend met de regio, het is weinig aannemelijk dat u de aanwijzingen van de ontvoerders zou hebben kunnen volgen, zoals u aangeeft (CG1 p.10). Er werd u gevraagd waar de politie dan wel in een hinderlaag lag, hierbij rekening houdend met het feit dat Kandahar in een woestijnachtige vlakte ligt. U antwoordt hierop dat u niet wist waar de politie verstopt zat, maar dat de weg naar de bergen leidde (CG1 p.12). Op de kaart en zeker op de satellietfoto van Aino Mina is duidelijk te zien dat er gebouwd is tot tegen de bergen aan. Dat u daar helemaal alleen zou zijn op die weg is weinig aannemelijk.

Aangaande de foto's die u neerlegt van de persoon waarvan u zegt dat het uw vader is, maakt u niet aannemelijk dat de brandwonden van deze persoon een gevolg zijn van een actie van Taliban die naar u op zoek zouden zijn geweest (CG1 p.3 en p.10). Bovendien overtuigen uw verklaringen over de brand evenmin. Zo stelt u eerst dat het hele huis in brand werd gestoken, maar verklaart u eveneens dat uw familie nog in hetzelfde huis woont (CG1 p.13). U erop gewezen dat het huis dan toch nog bewoonbaar moet zijn, stelt u nu dat ze enkel de inboedel in brand hebben gestoken. U gevraagd waar uw moeder was toen de brand werd gesticht, verklaart u dat ze in een andere kamer was verstopt. U gevraagd of ze iets over uw vader hadden gegoooid, gezien de ernst van zijn brandwonden, zegt u dit niet te weten, dat hij misschien op de brand was gevallen omdat hij oud was. Uw verklaringen over de brand zijn vaag en weinig overtuigend. Aangezien u beweert dat de persoon op de foto uw vader is, mag men toch verwachten dat u spontaan een meer doorleefde verklaringen zou geven over de brand. Het feit dat u op dat moment bij uw oom zou hebben verbleven is een onvoldoende verschooning voor uw vage verklaringen terzake. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u nergens op foto's staat die u neerlegt, en enkel R. op de foto staat (CG1 p.14). U legt geen enkel document neer om deze gebeurtenissen te ondersteunen. Gezien de politieactie werd opgezet in samenwerking met uw broer en deze actie tot resultaten leidde en de politie uw broer zelfs bedankte, lijkt het niet meer dan logisch dat u bij machte zou zijn hier een officiële bevestiging van neer te leggen, in casu quod non. Verder verklaarde u bij DVZ dat toen u op de afgesproken plek arriveerde er een treffen tussen de overheid en de Taliban aan de gang was (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 5). Uw beschrijving op het CGVS wijkt hier van af, op het CGVS verklaart u immers dat de politie pas opdook toen u een seintje aan uw broer gegeven had, hetgeen toch wel een andere versie van de feiten is (CG, p.9). Ook wat betreft de oorzaak van de verwondingen van uw vader zou men een schriftelijke neerslag van politie en/of ziekenhuis kunnen verwachten, foto's zeggen immers niks over de werkelijke oorzaak van de verwondingen. Bovendien kunnen uw verklaringen erover, in het licht van de andere vaststellingen met betrekking tot uw geloofwaardigheid, niet zomaar voor waar aangenomen worden. Ook over wat u zelf zou overkomen legt u geen eensluidende verklaringen af. Het ene moment verklaart u dat u nadat u bij bewustzijn kwam uw kleren moest uitdoen en naakt voor een persoon moest gaan staan terwijl u gefilmd werd (CG p.9), later tijdens het onderhoud verklaart u dat dit filmen gebeurde terwijl u bewusteloos op de grond lag (CG p.12). Bij DVZ luidde het dat u door een commandant van de taliban verkracht werd waarna u bewusteloos viel en men u daarna zei dat men u gefilmd had (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Nog los van het feit dat sowieso geen geloof gehecht kon worden aan uw

aanwezigheid in die regio (zie supra en infra) waardoor bijgevolg ook geen geloof gehecht kan worden aan de door u naar voren geschoven asielmotieven, maakt u dit incident op basis van uw verklaringen erover, evenmin aannemelijk.

Uit het bovenstaande blijkt dat er aan uw asielmotieven en aan uw terugkeer naar Kandahar geen geloof kan worden gehecht, bovendien zijn er ook ernstige vraagtekens te plaatsen bij uw bewering dat uw hele familie langdurig in Pakistan heeft gewoond en zij in 2017 zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

Om uw langdurig verblijf in Pakistan aan te tonen, legt u een originele AC (PoR) kaart (Afghan Citizen, Proof of Registration neer op naam van [N.] met vadersnaam [N.A.]. U stelt dat het uw kaart is, maar dat ze omwille van grote drukte bij de registratie fouten hebben gemaakt bij het neerschrijven van zowel uw voor – als familienaam (CG1p.4-5). U had de informatie gekregen dat het niet erg was en dat u de naam later kon laten rechtzetten, wat uw familie niet heeft gedaan (CG1p.5). Dat zowel uw voor –als familienaam verkeerd zouden zijn genoteerd, kan niet zomaar voor waar worden aangenomen, temeer daar de fout werd herhaald op de door u neergelegde PoR kaarten van uw drie broers, [H., I.], en [R.], volgens de kaarten allemaal zonen van [N.A.]. U verklaarde dat de naam van uw vader [M.K.] is (CG1 p.3). U tijdens het eerste persoonlijke onderhoud naar de naam van uw grootvader gevraagd, bleek u deze te zijn vergeten (CG1 p.3), wat opvallend is aangezien deze naam belangrijk is bijvoorbeeld een taskara te kunnen aanvragen. U tijdens het tweede onderhoud opnieuw bevraagd over de namen van uw familieleden, bevestigt u de naam van uw vader [M.K.] (CG2 p.3) en stelt u dat de naam van uw grootvader [M.R.] is. De PoR kaart die u neerlegt van uw “vader” staat op naam van [M.A.] s/o [M.R.], geboren in 1940. Puur afgaande op de naam is het dus misschien de naam van een broer van uw vader of van iemand anders. U hierover bevraagd tijdens een tweede onderhoud, blijft u vasthouden dat het de kaart van uw vader is, maar u er opnieuw op gewezen dat er [M.A.] staat (ipv M.K.), zegt u nu dat [M.A.] de naam is van uw grootvader moederszijde (CG2 p.4). U er vervolgens op gewezen dat op de gepresenteerde kaart van uw moeder [B.M.], [A.H.] staat geschreven als vadersnaam, en niet [M.A.], waarvan u zegt dat het uw grootvader moederszijde is, maakt u een wel heel vreemde kronkel en beweert u nu dat toen jullie in Pakistan aankwamen er werd gevraagd of jullie familie hadden in Pakistan en vervolgens werden die namen op de kaart zijn gezet. Uw uitleg overtuigt niet. Over de naam [N.A.] verklaart u dan plots dat het uw oom moederszijde is (CG2 p.4). U verklaart ook dat [A.H.] de naam is van de vader van de oom van uw moeder (CG2 p.4).

Er zijn ook verdere aanwijzingen dat de door u neergelegde PoR -kaart op naam van [N.] s/o [N.A.] niet de uwe is. Zo legt u ook een kopie van een geboorteakte neer, afgegeven in Pakistan en geattesteerd door UNHCR op naam van N.. Echter uit deze akte blijkt dat hij geboren is in Quetta. U had in een eerste onderhoud verklaard dat u geboren was in Kandahar, in wijk (Nahya)1 en op jonge leeftijd, ongeveer vijf jaar oud, met uw familie naar Pakistan was vertrokken (CG1 p. 4). Tijdens uw tweede onderhoud herhaalt u dat u geboren bent in Kandahar en als kind, ongeveer 13 jaar oud, naar Pakistan bent verhuisd (CG2 p. 3). U geconfronteerd met de gegevens op de neergelegde geboorteakte, verklaart u nu dat u in 2011 met uw familie naar Pakistan ging, u was met andere woorden toen 16 jaar oud (CG2 p. 6). U werd erop gewezen dat u in dat geval veel meer over uw stad had moeten weten, dan waarvan u had getuigd tijdens het eerste persoonlijke onderhoud (CG2 p.6).

Uit het voorgaande volgt dat u geen zicht biedt over het moment wanneer jullie naar Pakistan zouden zijn gegaan. U om meer uitleg gevraagd hoe het komt dat uw (beweerde) geboorteakte Quetta aangeeft als geboorteplaats, kan u geen aannemelijke uitleg geven. U meent dit niet te weten omdat uw vader de aangifte deed. Echter de vadersnaam op de geboorteakte is opnieuw N.A., dus niet de naam van uw vader, geboren in Kandahar, Nahya 3. In de neergelegde taskara van uw vader staat dat hij geboren is in Nahya 1. Ook op uw taskara staat Nahya 1 geschreven en u heeft het ook zo verklaard.

Uit het bovenstaande volgt dat u niet aannemelijk maakt, dat de door u neergelegde documenten die uw verblijf in Pakistan moeten aantonen van u en/of uw kernfamilie zijn.

U ermee geconfronteerd dat er onderzoek werd gedaan naar de nummers op de PoR- kaarten en dat het wel degelijk om één familie gaat, maar dat ernstig wordt betwijfeld of het wel over uw (kern) familie gaat, zegt u dat het CG ook naar de taskara's moet kijken (om de juiste conclusies te trekken) (CG2 p.4).

Op de taskara van uw moeder [B.M.] staat dat haar vadersnaam [M.A.] is, wat dus verschilt van wat er op haar PoR-kaart staat als vadersnaam namelijk [A.H.]. Op de taskara van uw vader [M.K.] staat vadersnaam M.R., 22 jaar in 1353 (dus geboren in 1952) wat niet overeen komt met de gepresenteerde PoR kaart, waarvan u zegt dat ze aan uw vader toebehoort. Op uw taskara en deze van [R.] staat [M.K.] als vadersnaam vermeld en [R.] als grootvadersnaam, wat niet overeenkomt met de vadersnaam op de PoR kaart, zijnde [N.A.]. Bovendien vermeldt de taskara van uw vader dat zijn familie uit 8 personen bestaat, wat ook al niet klopt aangezien uw familie volgens uw verklaringen uit 7 personen bestaat indien uw vader wordt meegerekend, namelijk u, uw ouders, drie broers en een overleden zus.

De “vergissingen” in de neergelegde PoR –kaarten én geboorteakte, zijn dermate veelvuldig dat het niet aannemelijk is dat dit te wijten zou zijn aan fouten bij de registratie (CG2 p.12). Bij confrontatie voert

u verder nog aan dat er naar de foto's moet worden gekeken op uw (beweerde) PoR-kaart en uw taskara. Echter, beide foto's zijn van een kind en de gelijkenis met uw persoon is niet zonder meer vast te stellen. U voert ook nog aan dat op de kaart ook uw vingerafdruk staat, wat niet het geval is.

Verder dient te worden vastgesteld dat de taskara van uw vader werd uitgegeven op 03/08/1398 (15/10/2019) en deze van uw moeder op 26/09/1397 (17/12/2018), wat toch ook mag verbazen indien ze zouden zijn terug gekeerd naar Kandahar einde 2017, zoals u verklaarde (CG1 p.4). De taskara van uw vader werd afgeleverd op basis van de taskara van zijn broer, omdat er geen eerdere registratie was van de oude taskara van uw vader, waarvan u enkele pagina's in kopie neerlegt. Ook uw taskara met uitgavedatum 31/06/1389 (22/09/2010) is afgeleverd op basis van de taskara van uw oom vaderszijde (zie vertaling taskara). Het is bevreemdend dat uw taskara werd uitgegeven in 2010. Immers, u tijdens het eerste onderhoud gevraagd of u vanuit Pakistan ooit bent terug gekeerd naar Afghanistan, stelde u dat dit niet in het geval was (CG1 p.8 en p.15). U vervolgens geconfronteerd met de datum van uitgave van uw taskara, stelt u nu dat u dacht dat er gevraagd werd naar een verhuis. Uw antwoord overtuigt niet. Ten eerste is het weinig aannemelijk dat u eenmalig naar Kandahar zou zijn gegaan in 2010 om een taskara aan te vragen, en uw ouders dit niet deden aangezien hun taskara's pas geruime tijd na de beweerde terugkeer werd aangevraagd. Bovendien zou u in het geval van een eenmalige terugkeer wel spontaan hebben geantwoord op de vraag of je ooit naar Kandahar bent gegaan vanuit Pakistan.

Verder werd u tijdens een tweede onderhoud op het CG bevestigd over uw verblijf in Quetta (Pakistan). Uit het bovenstaande is al gebleken dat in het geheel niet duidelijk is wanneer u met uw familie naar Pakistan bent gegaan en of u er nu wel of niet geboren bent. U gevraagd of u ooit op de Arbab Karam Khan road (CG2 p.10) heeft gewoond, aangezien dit adres op de neergelegde geboorteakte staat, stelt u dat jullie er één maand hebben verbleven nadat jullie van het kamp Kuchlak waren gekomen. U dan gevraagd hoelang jullie in het kamp in Kuchlak hebben verbleven, meent u dat het drie jaar was (CG2 p.10). Dit is dan weer in tegenspraak met uw eerdere verklaring dat jullie in 2011 in Pakistan aankwamen (CG2 p.6). U gewezen op uw verschillende verklaringen aangaande uw leeftijd toen uw familie naar Pakistan vertrok, namelijk de ene keer 5 jaar en de andere keer 13 jaar, zegt u enkel dat u een kind was en verklaart u nu dat u rond 11 jaar oud was. U verklaart dat u op verschillende plaatsen heeft gewoond, maar meestal in de buurt van de magrebi Bypass, Gezi chawk of Haji Acheckzai markt (CG2 p.6). U woonde daar tegen de bergen aan, in de buurt van het Haj Camp en op ongeveer een uur van Hazara Town. U weet in welke wijken Afghaanse vluchtelingen zich vestigden.

Hoewel kan worden aangenomen dat u een zekere tijd in Pakistan heeft gewoond, maakt u niet aannemelijk hoelang dit was. U maakt niet aannemelijk dat u bent teruggekeerd naar Kandahar in Afghanistan, noch kan u objectief aantonen dat uw familie er is teruggekeerd, noch waarheen ze zouden zijn terug gekeerd. Door het neerleggen van twijfelachtige documenten geeft u evenmin een objectief beeld van uw familie. Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende zicht biedt op de reële situatie van uw familie. Omwille van de vastgestelde anomalieën betreffende uw identiteit en de namen van uw familieleden op de documenten en dit gecombineerd met het gegeven dat vele documenten van Afghanen vervalst zijn of op frauduleuze wijze bekomen werden, toont u evenmin uw identiteit aan.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met

algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België noch aan uw identiteit. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in de stad Kandahar, hoofdstad van de provincie Kandahar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kandahar. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523).

U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Article-15c-Qualification-Directive-201195EU-A-judicial-analysis.pdf>; en de EASO Country Guidance Note: Afghanistan van december 2020 (pag.56, voetnoot 22, beschikbaar op <https://easo.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2020>). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 03 september 2020 en dd. 27 november 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud gewezen op het feit dat uw kennis over Kandahar erg beperkt is, en het daardoor moeilijk in te schatten is of u daadwerkelijk bent teruggegaan naar daar, aangezien u stelde er maar twee en half maanden te hebben gewoond (CG1 p.7-9). Er werd getwijfeld aan uw terugkeer aangezien u onvoldoende informatie over uw woonwijk en de stad in het algemeen gaf, in die mate dat u uitdrukkelijk werd gevraagd of u daadwerkelijk bent teruggekeerd uit Pakistan (CG1 p.15). Een tweede onderhoud wierp geen nieuw licht op uw verblijf in Afghanistan, aangezien u nagenoeg herhaalde wat u in uw eerste onderhoud verklaarde (CG2 p.10-11), waarbij u toen werd meegedeeld dat op basis van uw verklaringen het niet duidelijk is waar u zou hebben gewoond, alsook dat er in het eerste onderhoud heel veel tijd werd gestoken om daar enig zicht op te krijgen.

U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Kandahar heeft verbleven, kan er namelijk van

uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De taskara's van uzelf en uw familie werden bovenstaand voldoende besproken. De documenten in verband met uw verblijf in Pakistan zijn ronduit problematisch. De neergelegde foto's werden eveneens in de context van uw relaas besproken. Daarnaast zijn er nog de kopieën van de documenten van uw broer R., zijn taskara, zijn Por-kaart en documenten die wijzen op een asielaanvraag in Griekenland. Vast te stellen is ook, dat op de kopie van de PoR kaart van R. N.A. als vadersnaam staat en dat hij geboren is in 1990, wat niet overeenstemt met de gegevens van zijn taskara, waarin staat dat hij 18 jaar was in 1389 (2010 -2011) en nog veel minder met wat er vermeldt staat op de documenten van Griekenland, zijnde geboren op 25 mei 1996. Alle documenten werden u vanuit Griekenland opgestuurd door R..

Bovendien hebben Afghaanse documenten weinig bewijswaarde aangezien tegen betaling, op de zwarte markt of via corruptie eender welk document kan worden verkregen. Documenten hebben dan ook enkel bewijswaarde indien ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen, wat i.c. niet het geval (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat haar kennis omtrent Kandahar gebrekkig is, wijst de verzoekende partij erop dat zij amper 2,5 maand in Kandahar heeft verbleven en dat zij de rest van haar leven als Afghaanse vluchteling in Pakistan heeft doorgebracht. Zij meent dat haar kennis over Kandahar afdoende is voor iemand die er amper heeft verbleven en citeert uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud. Zij stelt dat zij de wijken van Kandahar niet goed kent omdat zij er amper heeft gewoond, doch wanneer haar werd gevraagd om haar directe omgeving te beschrijven, kon zij dit zonder moeite, aldus de verzoekende partij, waarna zij citeert uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud. Zij meent dat zij voldoende heeft aangetoond dat zij wel degelijk is teruggekeerd naar Kandahar en er een korte tijd heeft verbleven alvorens zij is moeten vluchten omwille van de problemen met de taliban.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing haar redenering doortrekt en motiveert dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het verblijf in Kandahar, evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen met de taliban aldaar. Volgens de verzoekende partij noemt de verwerende partij de gebeurtenissen bovendien "onwaarschijnlijk". Zij merkt op dat de verwerende partij geen tegenstellingen aanhaalt maar het "onwaarschijnlijk" vindt hoe de taliban tewerk zouden zijn gegaan, hetgeen volgens de verzoekende partij geen afdoende reden is om geen geloof te

hechten aan haar relaas. Dat de werkwijze niet zou stroken met de informatie waarover de verwerende partij beschikt, betekent niet dat zij niet de waarheid zou hebben verteld, aldus de verzoekende partij. Zij wijst erop dat zij haar problemen en haar vrees uitgebreid heeft uiteengezet en citeert dienaangaande uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing haar verblijf in Pakistan in twijfel trekt, onder meer omdat er fouten zouden staan in de vluchtelingenkaarten die zij voorlegde. Zij wijst erop dat zij uitlegde dat de registratie van vluchtelingen in Pakistan erg chaotisch gebeurt, dat er soms meer dan 1000 mensen op een dag moeten worden geregistreerd en dat men niet zo inzit met de bureaucratische kant en de juiste schrijfwijze van namen. Zij stelt dat dergelijke fouten vaak voorkomen in vluchtelingenkaarten, zoals zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, waarvan zij uit de notities citeert, heeft uitgelegd. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij de focus legt op formaliteiten en met "Westerse ogen" naar deze documenten kijkt. Zij betoogt dat wanneer haar belevenissen en kennis over haar verblijf in Pakistan erop worden nagekeken, ten overvloede blijkt dat zij wel degelijk haar hele leven in Pakistan heeft gewoond. Zij citeert uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij haar hele verhaal in twijfel trekt omdat zij bepaalde zaken niet aannemelijk acht, hetgeen volgens de verzoekende partij geen afdoende motivering is om haar relaas in twijfel te trekken. Zij stelt dat zij heeft aangetoond dat zij wel degelijk haar hele leven "als vluchteling in Afghanistan" heeft gewoond en dat zij uiteindelijk werd gedwongen om naar Afghanistan terug te keren. Zij citeert uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud. Zij betoogt dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, uiterst subsidiair voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij besluit als volgt in haar verzoekschrift:

"Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft. Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofddorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden."

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij meent dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij zich zou kunnen vestigen in Wardak, haar regio van herkomst die tevens niet in twijfel wordt getrokken.

De verzoekende partij betoogt dat de situatie in heel Afghanistan erg onveilig is en dat het terugsturen van Afghanen, waar ook in Afghanistan, een schending inhoudt van het non-refoulementbeginsel. Zij stelt dat de cijfers van de doden en gewonden in 2017 er niet om liegen en citeert uit een rapport van Amnesty International. Zij besluit dat geen enkel deel van Afghanistan veilig genoeg te noemen is om verzoekers om internationale bescherming terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling. De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden, aldus de verzoekende partij.

Verder stelt de verzoekende partij dat haar bijzonder kwetsbaar profiel niet uit het oog mag worden verloren. Zij voert aan dat zij in Europa is verwesterd en gevaar loopt op vervolging. Zij citeert uit een rapport van Amnesty International. Zij stelt dat dit tevens wordt bevestigd *“door het recente COI focus rapport van 14 augustus 2020”* en betoogt: *“Verwerende partij rept trouwens met geen woord over dat rapport en verwijt naar een verouderd COI focus rapport van 8 april 2020...”* Vervolgens citeert de verzoekende partij uit *“het COI focus rapport van 14 augustus 2020”*.

Verder stelt de verzoekende partij: *“Hoewel het COI focus rapport stelt dat het aantal slachtoffers in 2019 is afgenomen, toch blijven deze cijfers hallucinant”* waarna zij citeert uit de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod”* van Cedoca van 26 augustus 2019. Zij wijst erop dat er in Afghanistan tijdens de eerste zes maanden van 2019 het hoogste aantal burgerslachtoffers vielen ooit gemeten en dat ook de presidentsverkiezingen van 28 september 2019 in het teken stonden van geweld. Zij verwijst naar een artikel van Amnesty International van 16 oktober 2019 getiteld *“Nederland, stuur Afghaanse tolk niet terug”*. Zij stelt dat de *“Global Peace Index van 2019”* Afghanistan het minst vredige land ter wereld noemt. Zij stelt tevens dat ook *“het COI focus rapport van 14 augustus 2020”* bevestigt dat de aanslagen en de humanitaire rampen zich gewoon verderzetten in 2020 en citeert vervolgens uit (vermoedelijk) voormeld *“COI focus rapport van 14 augustus 2020”*. Zij betoogt dat ook anno 2020 de aanslagen zich verderzetten en citeert uit een aantal artikels (Al Jazeera, 11 februari 2020 – De Standaard, 29 april 2020 – De Standaard, 12 mei 2020). De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet anders kan dan toe te geven dat *“het geweld in Kabul”* slachtoffers opeist, dat de verwerende partij dit relateert door erop te wijzen dat een daling van het aantal burgerslachtoffers en het aantal aanslagen plaatsvindt maar dat een daling daarom nog niet betekent dat de situatie veilig is. Zij stelt dat *“de website van Buitenlandse Zaken”* melding maakt van de precaire situatie in heel Afghanistan en citeert vervolgens uit een niet genoemde bron (vermoedelijk voormelde *“website van Buitenlandse Zaken”*).

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij bezwaarlijk kan beweren dat zij terug kan keren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden.

De verzoekende partij besluit als volgt in haar verzoekschrift:

“Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.”

en:

“De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddeorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In

toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij voert aan dat zij na haar terugkeer vanuit Pakistan naar het Afghaanse Kandahar door de taliban werd geïdende om een pakje af te leveren, dat de taliban hierbij in een hinderlaag van de politie terechtkwamen met hulp van haar en haar broer en dat zij vervolgens door de taliban werd bedreigd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing motiveert dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij tot aan haar vertrek naar Europa heeft verbleven in de stad Kandahar.

De Raad verwijst vooreerst naar wat hoger werd uiteengezet in verband met de samenwerkingsplicht. De medewerkingsplicht in hoofde van de verzoekende partij, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU “verplichtingen van verzoeker”, houdt in dat zij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van haar verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoekende partij en alle documentatie of stukken in haar bezit met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit(en) en land(en) en plaats(en) van eerder verblijf.

Het komt de verzoekende partij *in casu* dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. In dit kader merkt de Raad op dat de commissaris-generaal op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag verlangen dat de verzoekende partij verklaringen en documentatie ter staving van haar nationaliteit, identiteit, inclusief haar geboorteplaats en “land(en) en plaats(en) van eerder verblijf” voorlegt. Van de verzoekende partij kan aldus worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar nationaliteit, geboorteplaats en haar verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze regio de plaats is waar de verzoekende partij om internationale bescherming de bron van haar vrees situeert.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij haar problemen specifiek situeert in de stad Kandahar, moet bijgevolg aannemelijk gemaakt worden dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan verbleven heeft in de stad Kandahar. De Raad beklemtoont dat het bepalen van de oorspronkelijke streek van herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de oorspronkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht. Het voorhouden van de Afghaanse nationaliteit en ooit in Afghanistan verbleven te hebben is geenszins voldoende.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoekende partij haar werkelijke nationaliteit en regio van herkomst moeten aantonen louter op basis van haar verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van haar herkomst vormen.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoekende partij om internationale bescherming haar nationaliteit en werkelijke regio van herkomst voldoende aantoonst.

Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot diens persoonlijk leven en onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen het persoonlijk leven en de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoekende partij verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de regio die zij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar zij de bron van haar vrees situeert, maakt zij door haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

5.3. *In casu* stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verklaart dat zij met haar familie naar Pakistan verhuisde toen zij jonger was, alwaar zij in de stad Quetta verbleven. Eind 2017 keerde de verzoekende partij met haar familie terug naar de Afghaanse stad Kandahar, aldus haar verklaringen (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 10; notities van het persoonlijk onderhoud 3 september 2020 (hierna: notities 1), p. 4). Ter staving van het verblijf van haar en haar familie in Pakistan legt de verzoekende partij de Pakistaanse vluchtelingenkaarten ("*Proof of Registration*"-kaarten (hierna: PoR-kaarten)) van haar en haar familieleden voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Verschillende elementen nopen echter tot de vaststelling dat deze kaarten niet aan de verzoekende partij en/of haar familieleden toebehoren, waardoor de geloofwaardigheid van haar voorgehouden verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan op de helling komt te staan en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde terugkeer van haar en haar familie eind 2017 naar de Afghaanse stad Kandahar.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij op de leeftijd van zes à zeven jaar naar Pakistan verhuisde (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 10). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart de verzoekende partij dat zij op vijf- à zesjarige leeftijd naar Pakistan verhuisde (notities 1, p. 4). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart de verzoekende partij dan weer aanvankelijk dat zij op haar dertiende naar Pakistan verhuisde om later te beweren dat zij in het jaar 2011 (dus op ongeveer zestienjarige leeftijd (geboortedatum: 12 september 1995 (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 4))) naar Pakistan vertrok (notities van het persoonlijk onderhoud 27 november 2020 (hierna: notities 2), p. 3 en 6). Dat de verzoekende partij dermate uiteenlopende verklaringen aflegt over haar leeftijd op het moment waarop zij met haar familie van Afghanistan naar Pakistan verhuisde, vormt een eerste negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij op jonge leeftijd met haar familie van Afghanistan naar Pakistan verhuisde.

Dit klempt des te meer daar de verzoekende partij ten aanzien van de Belgische asielinstanties verklaart dat zij op 12 september 1995 werd geboren in Wijk 1 in het Afghaanse Kandahar (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaringen 4 en 5; notities 1, p. 4; notities 2, p. 3), hetgeen ook blijkt uit de taskara van de verzoekende partij (zie map 'Documenten', documenten 1 en 5). De door de verzoekende partij voorgelegde geboorteakte (zie map 'Documenten', document 8) vermeldt dan weer dat zij op 3 januari 1996 werd geboren in het Pakistaanse Quetta. Ook de PoR-kaart van de verzoekende partij (zie map 'Documenten', document 6) vermeldt 3 januari 1996 als geboortedatum van de houder ervan. Bovendien wordt op deze PoR-kaart vermeldt dat de houder ervan N. als naam heeft en dat diens vader N.A. heet, zoals tevens vermeldt in de voorgelegde geboorteakte, terwijl de verzoekende partij zelf verklaart dat haar naam H.K. is en dat haar vader M.K. heet, zoals eveneens wordt gesteld in haar taskara (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaringen 1, 2 en 13A; notities 1, p. 3; notities 2, p. 3; map 'Documenten', documenten 1 en 5). Bovendien wordt op de PoR-kaart van haar vader (zie map 'Documenten', document 9) gesteld dat diens naam M.A. is, hetgeen evenmin overeenstemt met de verklaringen van de verzoekende partij, die stelt dat haar vader M.K. heet. De Raad stelt tevens vast dat de verklaringen van de verzoekende partij over de leeftijden van haar broers tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 17) niet overeenstemmen met de geboortedata vermeldt op de PoR-kaarten van haar broers (map 'Documenten', documenten 7 en 9). Zo stelt de verzoekende partij dat haar jongste broer R. ten tijde van het interview op 6 maart 2020 ongeveer 26 jaar oud was, hetgeen diens geboortedatum rond 6 maart 1994 brengt, terwijl diens PoR-kaart 3 januari 1990 als geboortedatum vermeldt. In de documenten betreffende het verzoek om internationale bescherming van haar broer R. in Griekenland (map 'Documenten', document 10) wordt gesteld dat R. werd geboren op 26 mei 1996, hetgeen evenmin overeenstemt met de verklaringen van de verzoekende partij en/of diens PoR-kaart. Uit de taskara van haar voorgehouden broer R. kan bovendien worden afgeleid dat hij werd geboren in 1992-1993, hetgeen opnieuw onverzoenbaar is met de voorgaande vaststellingen inzake diens geboortedatum. De bewering van de verzoekende partij dat er bij de registratie van haar PoR-kaart een vergissing werd begaan, kan geenszins worden aangenomen. Het is immers allerm minst geloofwaardig dat de Pakistaanse autoriteiten bij het opmaken van een dermate belangrijk document als een PoR-kaart niet enkel de naam van de houder ervan verkeerd zouden noteren, maar tevens de naam van diens vader, en dit niet enkel op de kaart van de verzoekende partij maar tevens op de kaarten van haar familieleden (zie map 'Documenten', documenten 7 en 9). Zelfs indien aan deze bewering enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dient vastgesteld dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het beweerdelijk foutief noteren van haar naam op haar PoR-kaart. Tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de verzoekende partij immers dat er een foute naam op haar vluchtelingenkaart staat, dat zij "ze" daarop heeft gewezen maar dat het te moeilijk was om deze naam te laten wijzigen (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 25), terwijl zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat wanneer zij vaststelde dat haar naam verkeerd werd genoteerd, haar werd gezegd dat zij een formulier kon invullen en de naam aanpassen, hetgeen zij evenwel niet zou hebben gedaan en dat ze de naam van haar moeder en broers correct hebben genoteerd (notities 1, p. 4-5), terwijl uit de voorgelegde PoR-kaarten van haar broers blijkt dat op hun kaarten tevens verkeerdelijk N.A. wordt vermeld als de naam van hun vader. Het voorgaande klempt des te meer daar de verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met de namen op de door haar voorgelegde PoR-kaarten, plots beweert dat M.A., de naam vermeldt op de PoR-kaart van haar vader, de naam is van haar grootvader langs moederszijde hoewel op de PoR-kaart van haar moeder A.H. als de naam van haar vader wordt vermeld (notities 2, p. 4). Opnieuw geconfronteerd met de anomalieën tussen de namen op de voorgelegde PoR-kaarten en haar eigen verklaringen beweert de verzoekende partij dan weer opeens dat N.A. de naam is van haar oom langs moederszijde en dat A.H. de naam is van de vader van een oom van haar moeder (notities 2, p. 4). Het geheel van deze uiteenlopende verklaringen toont aan dat de verzoekende partij zelf niet meer weet wie wie is en welke namen op de door haarzelf voorgelegde documenten figureren, waaruit blijkt dat zij zich bedient van documenten die in werkelijkheid niet aan haar en/of haar familieleden toebehoren. Als zodanig wordt eens te meer afbreuk gedaan aan haar verklaringen over haar verhuis naar, verblijf in en vertrek uit Pakistan.

Verder stelt de Raad samen met de commissaris-generaal dat de taskara's van de ouders van de verzoekende partij evenmin overeenstemmen met hun PoR-kaarten en/of de verklaringen van de verzoekende partij:

"Op de taskara van uw moeder (B.)M. staat dat haar vadersnaam M.A. is, wat dus verschilt van wat er op haar PoR-kaart staat als vadersnaam namelijk A.H.. Op de taskara van uw vader M.K. staat vadersnaam M.R., 22 jaar in 1353 (dus geboren in 1952) wat niet overeen komt met de gepresenteerde PoR kaart, waarvan u zegt dat ze aan uw vader toebehoort. Op uw taskara en deze van R. staat M.K.

als vadersnaam vermeld en R. als grootvadersnaam, wat niet overeenkomt met de vadersnaam op de PoR kaart, zijnde N.A.. Bovendien vermeldt de taskara van uw vader dat zijn familie uit 8 personen bestaat, wat ook al niet klopt aangezien uw familie volgens uw verklaringen uit 7 personen bestaat indien uw vader wordt meegerekend, namelijk u, uw ouders, drie broers en een overleden zus.

[...]

Verder dient te worden vastgesteld dat de taskara van uw vader werd uitgegeven op 03/08/1398 (15/10/2019) en deze van uw moeder op 26/09/1397 (17/12/2018), wat toch ook mag verbazen indien ze zouden zijn terug gekeerd naar Kandahar einde 2017, zoals u verklaarde (CG1 p.4). De taskara van uw vader werd afgeleverd op basis van de taskara van zijn broer, omdat er geen eerdere registratie was van de oude taskara van uw vader, waarvan u enkele pagina's in kopie neerlegt. Ook uw taskara met uitgavedatum 31/06/1389 (22/09/2010) is afgeleverd op basis van de taskara van uw oom vaderszijde (zie vertaling taskara). Het is bevreemdend dat uw taskara werd uitgegeven in 2010. Immers, u tijdens het eerste onderhoud gevraagd of u vanuit Pakistan ooit bent terug gekeerd naar Afghanistan, stelde u dat dit niet in het geval was (CG1 p.8 en p.15). U vervolgens geconfronteerd met de datum van uitgave van uw taskara, stelt u nu dat u dacht dat er gevraagd werd naar een verhuis. Uw antwoord overtuigt niet. Ten eerste is het weinig aannemelijk dat u eenmalig naar Kandahar zou zijn gegaan in 2010 om een taskara aan te vragen, en uw ouders dit niet deden aangezien hun taskara's pas geruime tijd na de beweerde terugkeer werd aangevraagd. Bovendien zou u in het geval van een eenmalige terugkeer wel spontaan hebben geantwoord op de vraag of je ooit naar Kandahar bent gegaan vanuit Pakistan."

In haar verzoekschrift beweert de verzoekende partij dat de commissaris-generaal met "westerse ogen" naar haar documenten kijkt en de focus legt op formaliteiten. De voorgaande vaststellingen hebben evenwel geen uitstaans met het beoordelen van de voorgelegde documenten vanuit een of ander westers perspectief; deze vaststellingen blijken uit een eenvoudige lezing van de voorgelegde documenten en de notities van de persoonlijk onderhouden. Waar de verzoekende partij haar verklaringen aanhaalt betreffende haar verblijf in Pakistan, dient erop gewezen dat het niet is uitgesloten dat de verzoekende partij in Pakistan heeft verbleven, doch dat uit de voorgaande vaststellingen blijkt dat dit eventueel verblijf in Pakistan niet geschiedde onder de door haar voorgehouden identiteit en omstandigheden. In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van de verzoekende partij voor haar komst naar België en/of over haar reële problemen, netwerk en situatie. De bewijslast berust te dezen in beginsel bij de verzoekende partij en het is niet de taak van de asielinstanties om de lacunes in de bewijsvoering van de verzoekende partij op te vullen. Gezien het voorgaande blijft de verzoekende partij hier in gebreke.

De overige door de verzoekende partij voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, documenten 11-13) zijn niet van aard op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen. De foto's zijn louter privéfoto's die wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden bewijswaarde ontberen. Bovendien kan uit deze foto's niet blijken dat de afgebeelde personen daadwerkelijk de vader en de broer van de verzoekende partij zijn, laat staan waar zij zich bevinden en/of waarom of hoe zij in de op de foto's afgebeelde omstandigheden zouden zijn terechtgekomen. De envelop toont enkel aan dat de verzoekende partij post heeft ontvangen uit Griekenland, alwaar haar broer R. een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij dat zij op jonge leeftijd met haar familie van Afghanistan naar Pakistan verhuisde, dat zij vervolgens als Afghaanse vluchteling in Pakistan heeft verbleven en dat zij eind 2017 met haar familie vanuit Pakistan naar Afghanistan terugkeerde. Door haar tegenstrijdige verklaringen en het gegeven dat de bijgebrachte documenten onderling tegenstrijdig zijn, laat de verzoekende partij niet toe te bepalen wat haar werkelijke identiteit en nationaliteit is. De verzoekende partij slaagt er in haar verzoekschrift niet in om deze vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het verblijf van de verzoekende partij in Afghanistan voorafgaand aan haar komst naar Europa, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die er zich toen zouden hebben voorgedaan, daar deze onlosmakelijk zijn verbonden met haar voorgehouden verblijf in Afghanistan.

5.4. Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij louter omwille van haar verblijf in Europa ingeval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt te worden vervolgd. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij haar identiteit en haar

Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk. Door haar eigen toedoen maakt zij elk onderzoek en correcte beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

5.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

5.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. De verzoekende partij maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van haar verklaringen omtrent haar identiteit en herkomst zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

7. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS